

въ Лисабонъ и намѣрилъ своя братъ. Двамата тръгнаха весело изъ града. Хората се чудѣли, като гледали единя братъ, който правѣлъ голѣми крачки. Видѣло ги и едно момиче. То попитало отъ прозореца: „Добрий човѣче, защо подскачашъ голкозъ бързо, когато вървишъ?“ Той отвърналъ: „Азъ имамъ такива обуца, че въ единъ мигъ мога да бъда тамъ, кждето поискамъ“. Тогава тя го поканила въ къщи и го помолила да заеме тия обуца на баща ѝ, който трѣбвало да отиде нѣкжде на далече. Срѣдниятъ братъ я послушалъ и заелъ обущата. Следъ това той не видѣлъ нито нея, нито баща ѝ.

И на най-малкия братъ досадило да седи самъ въ двореца и поискалъ да излѣзе на горня земя. Момата взела дума и отъ него, че ще се върне пакъ, и му предала една чанта и една тржба. Когато стигне въ Лисабонъ, той трѣбва да надуе тржбата. Тогава ще почнатъ да излизатъ войници отъ чантата, докато запълнятъ цѣлото поле. Момата му казала още нѣколко работи, които трѣбвало да направи.

Най-малкиятъ братъ стигналъ въ града и веднага пратилъ пратеници при кмета. Тѣ трѣбвало да му кажатъ, че въ продължение на два часа той е длъженъ да намѣри момичетата, които сж взели кесията и обувкитѣ и да ги прекара презъ града на една боклукчийска кола. Не стори ли това, градътъ

само въ три часа ще бжде обрнатъ на прахъ и пепель. Не се минало много време, и заповѣдта му била изпълнена. После пратилъ да попитатъ кмета, дали би му позволилъ да премине съ войницитѣ си презъ града. Кметътъ позволилъ. Три деня и три нощи се низали войскитѣ. Жителитѣ на града едва ли не умрѣли отъ гладъ, защото не можели да излѣзатъ отъ многото войници на улицата и да си купятъ храна. Когатъ се изтеглила всичката войска, най-малкиятъ братъ взелъ тржбата, надулъ я отъ другия край, и войницитѣ се прибрали въ чантата му.

Като взелъ кесията и обувкитѣ, най-малкиятъ братъ тръгналъ да се върне въ омагьосания дворецъ. Щомъ добли-